

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΟΓΑΙΑΣ κ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΜΗΝΟΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2007

Υπό Αρχιμανδρίτου Νικηφόρου Α. Κυπριανού
Εφημερίου Ι.Ν. Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Γλυκών Νερών

9 Σεπτεμβρίου, Κυριακή προ της Ύψωσης, ΙΕ' Ματθαίου

«Καθώς Μωϋσῆς ὑψωσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ,
οὕτως ὑψωθῆναι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.»

Περὶ τοῦ μυστηρίου τοῦ Γολγοθᾶ ὁμιλεῖ, ἀγαπητοί μου, ὁ Κύριος καὶ περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς ὑψώσεώς Του στὸ Σταυρό, περὶ τῆς θυσίας Του ἐξ ἀγάπης γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Καὶ ἐπειδὴ οἱ συντοπίτες του Ἰουδαῖοι δὲν πίστευαν στὰ λόγια Του, γι' αὐτὸ καὶ Αὐτὸς ἀναφέρθηκε σὲ μιὰ ἄλλη Ὑψωση, πὺν προετύπωσε καὶ προετοίμασε τὴ δική Του Ὑψωση καὶ Σταύρωση, λέγοντας: «Καθὼς Μωϋσῆς ὑψωσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὑψωθῆναι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτὸν μὴ ἀπόληται ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον.»

Πεζοποροῦσαν οἱ Ἰσραηλίτες στὴν ἐρημο. Εἶχαν φύγει ἀπὸ τὴ δουλεία τοῦ Φαραώ. Διέβησαν θαυματουργικῶς τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα καὶ πορεύονταν πρὸς τὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας. Μιζέρια ὅμως καὶ γογγυσμός, ἀχαριστία καὶ ἔλλειψη ἐμπιστοσύνης καὶ πίστεως στὸ Θεό, ἄρχισαν νὰ ἐμφανίζονται. Καὶ ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε νὰ ἐμφανιστοῦν φίδια φαρμακερὰ πὺν ἐπετίθοντο κατ' αὐτῶν, «ἔδακνον», δηλ. ἐδάγκωναν τοὺς γογγύζοντες, οἱ ὅποιοι πέθαιναν μέσα σὲ φοβεροὺς πόνους. Κόλαση, πόνος, θλίψη, συμφορὰ, θάνατος, ἀπελπισία, ἀπόγνωση κυριαρχοῦν.

Τότε ὁ Μωϋσῆς, μὲ τὴν ὑπόδειξη τοῦ Θεοῦ, κατασκεύασε χάλκινο φίδι, τὸ ἐστερέωσε σὲ ἓνα μακρὸ ξύλο καὶ τὸ ὑψωσε ἀνὰ μέσον τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ. Τὸ χάλκινο φίδι, ἀπέκτησε θαυματουργικὲς ιδιότητες μὲ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ. Ὅποιος ὁδοιπόρος Ἰσραηλίτης, πὺν τὸν εἶχε δαγκώσει τὸ φίδι τῆς ἐρήμου ὑψωνε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ χάλκινο φίδι, δὲν πέθαινε. Σώθηκε ἔτσι ὁ στὴν ἐρημο πλανώμενος λαὸς τοῦ Ἰσραήλ, προσβλέποντας στὸ ὑψωμένο χάλκινο φίδι. Αὐτὴ τὴν ὑψωση ἔκανε ὁ Μωϋσῆς καὶ θαυματουργικῶς ὁ Θεὸς ἔσωσε τὸν Ἰσραήλ. Γιὰ τὴ σωτηρία ὅμως ὅλου τοῦ κόσμου, ὅλων τῶν ἀνθρώπων πὺν πορεύονται στὴν ἐρημο τοῦ βίου καὶ ὀδεύουν πρὸς τὴν οὐράνιο πατρίδα, χρειάσθηκε ἡ ὑψωση τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ «ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον».

Τότε φίδια δηλητηριώση σκόρπιζαν τὸ θάνατο στοὺς Ἰσραηλίτες. Τώρα τὸ φυσικὸ καὶ ἠθικὸ κακὸ, οἱ σημερινοὶ πολυκέφαλοι ὄφεις πὺν κρύβονται παντοῦ, φίδια τῆς ἀθεΐας, ἀπιστίας, διαφθορᾶς, φιληδονίας, ἀσωτείας, ὑλιστικῶν θεωριῶν, δηλητηριάζουν καὶ θανάσιμα πληγώνουν καὶ νέους καὶ ἠλικιωμένους.

Ἀδελφοί μου, ὁ Ἰησοῦς ὑψώθηκε στὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ καὶ ἐλευθέρωσε τὸν ταλαιπωρημέο ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ νοητὸ φίδι τῆς ἀμαρτίας. Τότε ὅσοι κοιτοῦσαν τὸ χάλκινο φίδι, σώζονταν. Τώρα ὅσοι προσβλέπουν μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς καὶ ὑψώνουν τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιὰ πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένο, δὲν «ἀπολοῦνται» ἀλλὰ μετέχουν στὴν αἰώνιο ζωὴ. Ὁ ἅγιος Θεὸς τότε μὲ τὸ χάλκινο φίδι ἔσωσε θαυματουργικῶς τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ· τώρα ἔδωκε «εἰς Σταύρωσιν καὶ θάνατον» τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ τὸν Μονογενῆ «ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται». Τότε οἱ Ἰσραηλίτες διέφυγαν τὸν πρόσκαιρο θάνατο. Σήμερα οἱ πιστεύοντες στὸν Κύριο Ἰησοῦ διέφυγαν τὸν αἰώνιο θάνατο. Ἐκεῖ τις πληγές ἀπὸ τὰ φίδια θεράπευε τὸ χάλκινο φίδι. Ἐδῶ τοῦ νοητοῦ θηρίου καὶ δράκοντος, τοῦ διαβόλου τις πληγές,

θεραπεύει ὁ Σταυρωμένος Κύριός μας. Τὰ φίδια στὴν ἔρημο συμβόλιζαν τὸν διάβολο ποὺ τραυμάτισε τοὺς προπάτορες τοῦ ἀνθρωπίνου γένους στὸν Κήπο τῆς Ἑδέμ. Τὸ χάλκινο φίδι προτύπωνε τὸν Υἱὸ καὶ Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὸν λαβόντα «δούλου μορφὴν», τὸν Ὑψωθέντα στὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου. Τότε φίδι πλήγωνε καὶ θανάτωνε καὶ φίδι θεράπευε καὶ ἔσωζε. Τώρα ὁ θάνατος τοῦ Ἰησοῦ νίκησε τὸ θάνατο καὶ διὰ τοῦ θανάτου Αὐτοῦ ἐμεῖς σωζόμαστε. Εἶναι μέγα τὸ μυστήριο τῆς σωτηρίας μας διὰ τοῦ σταυροῦ τοῦ Ἰησοῦ, μεγάλη ἡ θυσία Του, ὅσο μεγάλη εἶναι καὶ ἡ ἀγάπη Του γιὰ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους. Ἦλθε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ θυσιασθῇ ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ ὑψώθηκε ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ὅπως τὸ χάλκινο φίδι στὴν ἔρημο ἀπὸ τὸν Μωϋσῆ· καὶ τοῦτο «ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται» ἀλλὰ κυρίως «ἵνα ἔχη ζωὴν αἰώνιον». Ἡ πρόσκαιρη ζωὴ ποὺ εἶχαν κέρδος οἱ Ἰσραηλίτες στὴν ἔρημο ἀπὸ τὸ χάλκινο φίδι, εἶναι προτύπωση καὶ τύπος τῆς αἰωνίου ζωῆς, τὴν ὁποία κερδίζουν οἱ πιστεύοντες καὶ ἐλπίζοντες στὸν ἐκουσίως Ὑψωθέντα στὸ Σταυρὸ Θεάνθρωπο.

Ἀδελφοὶ μου· Στοχάζομαι τὸν κόσμον νὰ ὁδοιπορῇ καὶ νὰ βαδίζῃ ἀναζητῶντας τὸν παράδεισον ἐν μέσῳ θλίψεων, ταλαιπωριῶν, κινδύνων, πειρασμῶν, φιδιῶν, καὶ τῆς «εὐπερίστατης ἀμαρτίας». Μερικοὶ δειλιάζουν, ἄλλοι λιποτακτοῦν, ἄλλοι φοβοῦνται τὸ τόλμημα. Μερικοὶ ὑποχωροῦν. Ἄλλοι ἀρνοῦνται τὴν προσπάθεια. Ὑπάρχουν καὶ κάποιοι ποὺ ἀλλάζουν προσθέσεις.

Φίλοι ἀκροατές. Προηγεῖται τῆς ωραίας αὐτῆς πορείας, τῆς ἀνοδικῆς αὐτῆς ἀναζήτησης ὁ Ἰησοῦς, κρατῶντας τὸ τρόπαιον τῆς Νίκης καὶ τὸ λάβαρον τῆς Ἀθανασίας, τὸν Σταυρὸ, ἐνισχύων ὅσους ἐπιμένουν νὰ τὸν ἀκολουθοῦν κατὰ τῶν πειρασμῶν. Ἄς ἀτενίσουμε πρὸς Αὐτὸν, ἄς ἐπιπέσουμε σ' Αὐτὸν ἄς πιστεύσουμε σ' Αὐτόν, γιὰτὶ «πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτόν οὐ μὴ ἀπόληται ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον». Ἀμήν.

